

Krajský súd v Bratislave

Záhradnícka 10

813 66 Bratislava

č.k. Z-2 1T 36/90

Odsúdení: 1. **Ing. František Čerman**, nar. 29.11.1950,

trvale bytom Tabaková 1, Bratislava

2. **Pavel Bed'ač**, nar. 27.9.1954,

trvale bytom Šúdolská 51, Nitra

3. **Ing. Miloš Kocúr**, nar. 5.4.1954,

trvale bytom Župné nám. 1, Nitra,

t.č. vo výkone trestu odňatia slobody

4. **Stanislav Dúbravický**, nar. 13.2.1954,

trvale bytom Hviezdna 4, Nitra

5. **Juraj Lachmann**, nar. 25.10.1953,

trvale bytom Piaristická 3, Nitra

Obhajca:

Dovolanie

proti rozsudku NS SR zo dňa 4.12.2006 sp. zn. 4 To 36/2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2 1T 36/90 dňa 20.1.2004

- dvojmo
- plnomocenstvo
- prílohy podľa textu

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave v trestnej veci sp. zn.: 1T 36/90 zo dňa 20.1.2004 v spojení s rozsudkom NS SR spis. zn.: 4 To 36/2004 zo dňa 4.12.2006 boli odsúdení **Ing. František Čerman, Ing. Pavol Beďač, Ing. Miloš Kocúr, Stanislav Dúbravický** uznaní vinnými z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 Trestného zákona, z trestného činu znásilnenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 241 ods. 1 Trestného zákona a z trestného činu obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 231 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ďalej odsúdený **Ing. František Čerman** uznaný vinným z trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 238 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a odsúdený **Juraj Lachmann** z trestného činu pomoci znásilnenia podľa § 10 ods. 1, písm. c) k § 241 ods. 1 Trestného zákona, za čo bol Ing. Františkovi Čermanovi uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov, Ing. Pavlovi Beďačovi trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, Ing. Milošovi Kocúrovi trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov, Stanislavovi Dúbravickému trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a Jurajovi Lachmannovi trest odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Proti vyššie uvedenému rozsudku NS SR zo dňa 4.12.2006 s spojením s rozsudkom KS v Bratislave zo dňa 20.1.2004 podávajú odsúdení z dôvodu, že:

– bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c, Tr. por.),

– rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g, Tr. por.) toto

dovolanie

a žiadajú Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, aby po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti výrokov napadnutých rozsudkov a správnosti postupu konania, ktoré rozhodnutiam predchádzalo (so zameraním na trestným poriadkom vyžadované dôvody podaného dovolania) vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ust. § 2 ods.5 a ust. § 2 ods. 13 Trestného poriadku a aby súčasne s vyššie uvedeným výrokom dovolací súd zrušil napadnuté rozsudky a prikázal súdu o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, avšak v súlade s ust. § 388 ods. 2 Trestného poriadku v inom zložení senátu a to predovšetkým z týchto podstatných

dôvodov:

Najvyšší súd SR v danej trestnej veci, ako súd odvolací, vo svojom rozsudku zo dňa 4.12.2006 konštatoval, že „nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení, že obžalovaní sa dopustili protizákonného konania tak, ako je uvedené v bodoch 1) až 4) skutkovej vety napadnutého rozsudku“ (str. 9 rozsudku odvolacieho súdu). Uviedol, že dospel k záveru, že priznania niektorých obžalovaných neboli získané nezákonným spôsobom – pod nátlakom zo strany orgánov činných v trestnom konaní, pretože „keby bol tlak na obžalovaných taký veľký a nezákonný, zrejme by sa priznali všetci obžalovaní, no nestalo sa tak“, a tí čo sa priznali by zrejme neodvolali ešte v prípravnom konaní svoje výpovede, keby nezákonný tlak na nich pretrvával (str. 7 rozsudku odvolacieho súdu). Najvyšší súd tiež uviedol, že všetky priznávajúce výpovede urobili obžalovaní za prítomnosti obhajcu, pričom ich priznávajúce výpovede sú tiež podporené aj výpoveďami svedkov – Igora Urbánka, Jozefa Škrobánka, Patra Okénku, MUDr. Vozárovej a pod., pričom neskoršie zmenené výpovede svedkov v prospech obžalovaných hodnotil odvolací súd ako výsledok mediálneho tlaku a tlaku anonymných vyhrážok. Odvolací súd záverom skonštatoval, že nie je potrebné oboznámiť sa

s ďalšími dôkazmi, ktoré navrhli obhajcovia, resp. že nie potrebné tieto dôkazy vykonať „pretože dôkazy, ktoré už boli vykonané, a to v rozsahu nevyhnutnom na zistenie skutkového stavu, tvora ucelenú reťaz preukazujúcu zistený skutkový stav“. Súd následne sám vyhodnotil dôkazy, ktoré ani nevykonal, keď konštatoval, že „táto reťaz dôkazov by nebola porušená ani vykonaním navrhovaných dôkazov ...“ (str. 9 rozsudku odvolacieho súdu).

Týmto rozsudkom odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu 1. stupňa došlo zásadným spôsobom k porušeniu práva na obhajobu tak, ako toto právo upravuje Trestný poriadok Slovenskej republiky, Ústava Slovenskej republiky a medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná (predovšetkým Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach).

1. Porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom – dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c, Trestného poriadku

Zásada zabezpečenia práva na obhajobu je priamo odvodená z dikcie čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a je vyjadrením požiadavky zaručenia zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie. Právo na obhajobu sa vzťahuje na celé trestné konanie a obsahuje:

1. právo osobnej obhajoby,
2. právo obvineného, resp. obžalovaného požadovať od všetkých orgánov činných v trestnom konaní, aby boli vyjasnené i všetky okolnosti, svedčiace v jeho prospech,
3. právo obvineného, resp. obžalovaného zvoliť si obhajcu, ktorý má právo byť prítomný na všetkých vyšetrovacích úkonoch.

V rámci práva na obhajobu má teda obvinený, resp. obžalovaný právo **požadovať** od orgánov činných v trestnom konaní, aby boli vyjasnené **všetky okolnosti** svedčiace v jeho prospech.

-

Odvolací súd zásadným spôsobom porušil právo na obhajobu, keď úplne ignoroval dôkazy v prospech obžalovaných, ktoré boli vykonané vyšetrovacími orgánmi po začatí trestného stíhania a ktoré namiesto toho, aby boli súčasťou spisového materiálu, boli orgánmi činnými v prípravnom konaní konaní uložené do archívu Ministerstva vnútra v Levoči. Súd ignoroval tieto dôkazy napriek tomu, že obhajoba tieto dôkazy po vynesení prvostupňového rozsudku v archíve našla a ich existenciu odvolaciemu súdu preukázala založením časti týchto dôkazov opatrených pečiatkou archívu do súdneho spisu. Okrem týchto „zatajených“ pôvodných dôkazov, ktoré boli vykonané samotnými orgánmi činnými v trestnom konaní v rokoch 1976

a 1977 zákonným spôsobom po začatí trestného stíhania, odvolací súd úplne ignoroval aj jeden nový dôkaz – znalecký posudok, ktorý bol vykonaný na podklade požiadavky Najvyššieho súdu ČSFR, ktorý svojim rozsudkom zo dňa 19.10.1990 zrušil predchádzajúce rozsudky o odsúdení obžalovaných a rozhodol, že odsúdením obžalovaných v roku 1982-1983 bol porušený zákon.

Procesne plnohodnotnými dôkazmi, vykonanými po začatí trestného stíhania, ktoré neboli súčasťou spisu, ako aj znaleckým posudkom vypracovaným znalcom MUDr. Patrikom Fialom PhD., znalcom z odvetvia súdneho lekárstva a patológie zapísaným v zozname znalcov pri Krajskom súde v Bratislave, sa totiž zásadným spôsobom spôchybňuje, alebo priamo vyvracia súdom zistený skutkový stav ustálený niektorými priznávajúcimi výpoveďami obvinených, či niektorých svedkov dosvedčujúcich spáchanie trestného činu obžalovanými. Týmito dôkazmi sa v prospech obhajoby obžalovaných zásadným spôsobom spochybňuje alebo priamo vyvracia:

1. účasť obžalovaných na diskotéke dňa 9.7.1976 a následný konflikt vo vestibule za prítomnosti svedkov Urbánka a Škrobánka,
2. únos poškodenej Cervanovej násilným vťahnutím do auta obžalovanými,
3. násilné vniknutie do domu na Varínskej ulici, násilné nútenie poškodenej na pitie veľkého množstva alkoholu a jej znásilnenie obžalovanými,
4. utopenie poškodenej v piatok, dňa 9.7.1976 v termálnom jazierku, prenesenie mŕtvej poškodenej Cervanovej do potôčika Čierna voda, plávanie mŕtvolky cca 2 km na miesto, kde bola v stredu, dňa 14.7.1976 nájdená,
5. zákonnosť postupu orgánov činných v prípravnom konaní v roku 1981 z hľadiska rešpektovania práva na účasť obhajcov obžalovaných pri vyšetrovacích úkonoch.

A/1. Účasť obžalovaných na diskotéke v Unic klube dňa 9.7.1976 a následný konflikt vo vestibule za prítomnosti svedkov Urbánka a Škrobánka,

V roku 1976, t.j. bezprostredne po začatí trestného stíhania dňa 15.7.1976, bolo vypočutých 315 účastníkov diskotéky a účastníkov letnej aktivity. Je možné povedať, že takmer každý z účastníkov diskotéky konanej dňa 9.7.1976 bol už v lete v roku 1976 vypočutý. Svedecké výpovede stoviek týchto svedkov sa nachádzajú v archíve MV SR v Levoči. O existencii týchto výpovedí nemali súdy prejednávajúce túto trestnú vec v roku 1982, 1983, 1990 ani 2004, vrátane obžalovaných a ich obhajcov ani potuchy! Až odvolaciemu súdu bola existencia týchto zatajovaných dôkazov preukázaná, pričom odvolací súd sa odmietol s nimi oboznámiť.

Títo svedkovia – účastníci diskotéky – boli vyťažovaní a vypovedali ako svedkovia hlavne k okolnostiam, či na predmetnej diskotéke dňa 9.7.1976 boli, s kým tam boli a čo si z danej diskotéky pamätajú. Z týchto svedkov ani jeden neuvádza účasť ani jedného z obžalovaných, ani účasť dvoch Francúzok, a ani účasť tzv. korunných svedkov z roku 1981 Urbánka, Vargu, Okénku, Tokára, Hlavandu či Galla. Obžalovaní majú v rámci svojej obhajoby právo poukázať na túto skutočnosť, ako aj právo na oboznámenie sa s obsahom všetkých svedeckých výpovedí prítomných účastníkov diskotéky dňa 9.7.1976 a k týmto sa vyjadriť. Navyše, ak obsah týchto výpovedí je diametrálne odlišný a protirečivý s obsahom výpovedí svedkov, ktorí sa objavili až v roku 1981, ktoré sa v súdnom spise nachádzajú a o ktoré súdy opreli svoje rozhodnutie o vine obžalovaných. Obžalovaní majú tiež právo poukázať na to, že svedok Varga napr. na hlavnom pojednávaní dňa 23.10.2003 uviedol, že jeho výpovede z prípravného konania boli urobené pod nátlakom a na základe vyhrážok. Jeho strach pred vyšetrovacími orgánmi bol dokonca tak intenzívny, že z obavy, že bude tiež obvinený, ak nebude spolupracovať, bol nútený emigrovať. Svedok Okénka tiež vo svojich výpovediach spomína neprimeraný nátlak pri výsluchoch, hovorí o tom, že mená obžalovaných uvádzal na podnet vyšetrovateľov, o tom, že vyšetrovatelia ho navádzali k výpovediam, o tom, že mal strach (výpoveď svedka Okénku na hlavnom pojednávaní dňa 14.2.1995 a dňa 15.1.2003). Záverom svojej výpovede svedok vypovedá, že si nepamätá, že by bol od sám na diskotéke v uvedený deň.

Jediný svedok, ktorý v roku 1981 usvedčoval obžalovaných a ktorého účasť skutočne dosvedčujú účastníci diskotéky z roku 1976, je svedok Škrobánek. Svedok Škrobánek na diskotéke naozaj bol a v roku 1976 o svojej účasti aj procesne vypovedal. Jeho prvá výpoveď z roku 1976 však nebola založená do súdneho spisu, pretože je diametrálne odlišná od jeho (ako následne pred súdmi po roku 1990 potvrdil) vynútenej výpovede z roku 1981! Vo svojej výpovedi vypovedá, že „na diskotéke bol spoločne s Jozefom Čulmanom, na diskotéke sa zdržal asi do 22.00 hod. kedy odišiel na izbu pre svoje veci, potom sa vrátil na diskotéku, kde odovzdal kľúč od izby Čulmanovi a asi o 22.15 hod. odišiel na autobus. Svedok ďalej vypovedal, že „pošk. Cervanovú poznal iba z videnia, avšak na diskotéke ju takmer nevidel. Až dňa 12.7.1976 sa dozvedel, že Cervanovú uniesli nejaký chlapci.“ Kľúčový svedok obžaloby sa teda v roku 1976, v procesne plnohodnotnej výpovedi zo dňa 20. júla, t.j. len 6 dní po začatí trestného stíhania, vôbec nezmieňuje o účasti priateľa z Nitry Urbánka na diskotéke, o účasti Francúzok, ktoré výstredne tancovali, a skupinky Nitrančanov na diskotéke, vôbec sa nezmieňuje o konflikte vo vestibule, resp. o tom ako Kocúr niekoho ťahal do auta. O Cervanovej navyše tvrdí, že ju na diskotéke takmer nevidel. Pritom vo svojich výpovediach z roku 1981 si už účasť Urbánka presne pamätá, rovnako ako účasť všetkých obžalovaných, Francúzok a svedkyne Vozárovej, ako aj konflikt Urbánka s Kocúrom vo

vestibule. Pokiaľ by vo veci bolo robené riadne dokazovanie aj v prospech obhajoby obžalovaných, jeho výpovede z roku 1981, v ktorých usvedčuje obžalovaných by totiž mali byť konfrontované s jeho výpoveďou z roku 1976, v ktorej obžalovaných vôbec nespomína. Zatajením tohto dôkazu (resp. jeho zrejme úmyselným vyňatím z vyšetrovacieho spisu) bolo závažným spôsobom porušené právo na obhajobu obvinených, ktorí o uvedenom dôkaze vôbec nevedeli, neboli s ním oboznámení a bola im odňatá možnosť k tomuto dôkazu sa vyjadriť, resp. s poukazom na tento dôkaz klásť svedkovi (z rozsudkov vyplýva, že išlo dokonca o korunného svedka obžaloby, o ktorého výpoveď z roku 1981 opreli súdy svoje rozhodnutie o vine) otázky.

-

Podotýkame, že výpoveď svedka Škrobánka zo dňa 20. júla 1976 plne korešponduje s výpoveďami ďalších svedkov diskotéky – Barbory Dukátovej Rizmanovej a Jozefa Čulmana. Toto sú svedkovia, v ktorých prítomnosti sa Jozef Škrobánek na diskotéke nachádzal, svedkovia, ktorí boli vypočutí už v roku 1976 a svedkovia, ktorých výpovede boli pred nami i súdmi 23 rokov zatajené. Títo svedkovia tvorili spoločnosť Jozefa Škrobánka na diskotéke, nie Igor Urbánek, ako to bez poznania utajovaných dôkazov – výpovedí ustálil prvostupňový aj druhostupňový súd v napadnutých rozhodnutiach!!! Ak by bolo pravdou to, čo vyšetrovateľ plk. Pálka vynútil od Jozefa Škrobánka v rokoch 1980-81, museli by o tom vypovedať i títo svedkovia už v roku 1976!

Konflikt vo vestibule internátu opisujú vo svojich výpovediach od roku 1981 svedkovia Urbánek a Škrobánek. Podľa ich výpovedí vo vestibule boli prítomní všetci obžalovaní spolu s Brázdom, dvomi Francúzkami, svedkyňou Vozárovou a samozrejme svedkovia Urbánek a Škrobánek. Za prítomnosti aspoň jedenástich osôb malo dôjsť k hlasnému sporu medzi Kocúrom a Urbánkom, Kocúr mal dať Urbánkovi facku, pričom Cervanovej mala pri tom konflikte vypadnúť taška, z ktorej malo niečo vypadnúť. O tomto konflikte nič nevie ani jeden z účastníkov diskotéky, ktorí boli vypočutí v mesiaci júl roku 1976. O tomto konflikte hovoria len svedkovia Urbánek a Škrobánek a to od roku 1981. Ich svedecké výpovede o konflikte vo vestibule sú však v priamom rozpore nielen so svedeckou výpoveďou svedka Alexandra Nikolejeviča Kozáka, ktorého orgány činné v trestnom konaní ako účastníka diskotéky vypočuli ešte dňa 16.7.1976 a ktorý vypovedal, že odprevádzal Cervanovú z izby internátu č. 647, tejto niesol cestovnú tašku do vestibulu až po bufet internátu, pričom nespomína žiadny konflikt vo vestibule, ani účasť obžalovaných, či svedkov Urbánka a Škrobánka vo vestibule. Konflikt vo vestibule nespomína ani svedok Vojtech Čukan, ktorý bol vypočutý dňa 19.7.1976 a ktorý ako vrátnik v noci z 9.7.1976 na 10.7.1976 slúžil na hlavnej vrátnici internátu, kde sa konflikt mal odohrať. Tento svedok, ktorý sa podľa vlastnej výpovede počas celej doby svojej služby nachádzal na vrátnici internátu, nemal vedomosti o „akejkoľvek výtržnosti, bitke alebo niečo podobnom“. Jeho výpoveď, opäť v prospech obžalovaných, však nebola založená do súdneho spisu a zostala zatajenou v archíve MV SR.

Obžalovaní však v rámci svojho práva na obhajobu majú právo na oboznámenie sa so všetkými vykonanými svedeckými výpoveďami, najmä ak sa týkajú prejednávanej veci a dokonca svedčia v ich prospech, vrátane práva vyjadriť sa k nim, prípadne konfrontovať s inými výpoveďami a najmä požadovať vykonanie týchto dôkazov pred súdom.

-

A/2. Únos poškodenej Cervanovej násilným vťahnutím do auta obžalovanými:

Skutkový dej týkajúci sa únosu poškodenej Cervanovej a údajnej účasti obžalovaných na tomto únose bol súdom ustálený na základe svedeckých výpovedí svedkov Urbánka a Škrobánka. Pred súdom, ako aj pred obžalovanými a ich obhajcami však boli zamlčané výpovede svedkov, ktorí bezprostredne a na vlastné oči pozorovali únos poškodenej Cervanovej a ktorí boli vypočutí ako svedkovia riadnym procesným postupom orgánmi činnými v trestnom konaní ešte v roku 1976 po začatí trestného stíhania.

Ide o svedkov – Jozefa Baču a Veroniky Bačovej, ktorí uviedli, v čase únosu asi o 22.30 boli prítomní na autobusovej zastávke kde čakali na autobus č. 39, pričom videli pravdepodobne poškodenú Cervanovú vychádzať s cestovnou taškou z budovy internátu a ísť na autobusovú zastávku. Svedkovia uviedli, že poškodená zastala asi 20 m od zastávky autobusu, pričom videli tiež auto ktoré so stlmenými svetlami prišlo od internátu k poškodenej. Osádku auta tvoril vodič a dvaja muži, ktorí sedeli vzadu. Všetci traja boli tmavej pleti s krátkymi čiernymi vlasmi, pričom vodič mal fúzy a koziu briadku. Obaja svedkovia jednoznačne identifikovali auto, do ktorého Cervanová nastúpila (Volkswagen Chrobák), dokonca si pamätali, že v ŠPZ auta bolo číslo 24 alebo 25. Obaja svedkovia tiež čiastočne identifikovali páchatel'ov únosu – vodič bol čiernej pokožky, mal čierne krátke vlasy, mal zarastenú malú koziu briadku a fúzy. Vzadu v aute sedeli ďalší dvaja, boli tiež čierny, ale neboli zarastení. Svedkyňa Bačová dokonca uviedla, že jedného z páchatel'ov únosu dokonca neskôr stretla v autobuse č. 39, pričom táto osoba z autobusu vystúpila na konečnej zastávke autobusu č. 39 (internát Mlynská dolina). Opätovne pripomíname, že títo svedkovia nie sú svedkovia dodatočne vypátraní obhajobou po vznesení obvinenia obžalovaným, ale ide o svedkov, ktorých našli a vypočuli orgány činné v trestnom konaní ešte v roku 1976, avšak výpovede ktorých neboli zaradené do trestného spisu, ale boli uložené do archívu. Stalo sa tak zrejme z dôvodu, že obsah týchto výpovedí nekorešpondoval s verziou skutku, ako bola táto verzia použitá pri vznesení obvinenia v roku 1981 obžalovaným.

Porušenie práva obhajoby a predkladania dôkazov v prospech obžalovaných bolo však v prípade svedkov Bačových zo strany súdu porušené dvojnásobne. Potom ako sa títo svedkovia niekedy v roku 2006 dopyčuli o trestnom konaní vedenom na Najvyššom súde SR, osobne žiadali o výsluch v budove Najvyššieho súdu SR, kde im bolo oznámené, že vec je ukončená, pričom boli následne odkázaní na Generálnu prokuratúru SR. Následne keď sa dostavili pred Generálnu prokuratúru SR, kde im bolo oznámené, že vec je v rukách súdu. O tomto druhom závažnom porušení práva na obhajobu vypovedal svedok Jozef Bača, ktorý následne kontaktoval právneho zástupcu obžalovaných. Následne právny zástupca žiadal o vykonanie tohto dôkazu vo forme spísania ich výpovede pred súdom (keďže ide o starších

ľudí), avšak z Krajského súdu v Bratislave dostal odpoveď, že súd takýto dôkaz nezabezpečí. Svedok tiež na zvukový záznam, ktorý s nim bol uskutočnený potvrdil, že vo veci chceli s manželkou vypovedať viac krát, vždy však boli odmietnutí a dokonca, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní im bolo niekedy v rokoch 1977- 1978 vyhrázané, aby nikomu o svojej výpovedi nehovorili. Na zvukový záznam svedkovia opätovne potvrdili, že videli dobrovoľné nastúpenie poškodenej Cervanovej do VW-chrobák, svedkyňa Bačová sa s ňou dokonca krátko rozprávala, Cervanová jej potvrdila, že cestuje vlakom do Košíc za svojim priateľom, pričom svedkovia páchatel'ov jednoznačne identifikovali, ako osoby jednoznačne cudzieho pôvodu s tmavou pokožkou a čiernymi vlasmi, ktoré sedeli v osobnom vozidle VW so zahraničnou poznávacou značkou. Svedkovia teda jednoznačne vylúčili, že by v prípade únoscov poškodenej Cervanovej išlo o osoby slovenského pôvodu, podľa farby pokožky a vlasov svedkov identifikovali ako cudzincov pravdepodobne arabského pôvodu.

Dvojnásobné zamlčanie výpovede svedkov Bačových, ktorí bezprostredne a priamo pozorovali únos poškodenej Cervanovej, je porušením práva na obhajobu zásadným spôsobom už samo osebe, bez ohľadu na ostatné skutočnosti. Je takým závažným porušením základných ústavných a občianskych práv obžalovaných, že je samo osebe dôvodom na zrušenie rozsudku odvolacieho súdu.

A/3. Násilné vniknutie do domu na Varínskej ulici, násilné nútenie poškodenej na pitie veľkého množstva alkoholu a jej následné znásilnenie obžalovanými:

Skutkový dej týkajúci sa násilného vniknutia do domu na Varínskej ulici, následný tzv. žúr deviatich ľudí na dome (pôvodne 7 obžalovaní, svedkyňa Vozárová a poškodená Cervanová), nútenie poškodenej piť alkohol a následné znásilnenie všetkými obžalovanými okrem obžalovaného Lachmana bol súdom ustálený na základe niektorých priznávajúcich výpovedí obžalovaných a z výpovede svedkyne Vozárovej. Obžalovaní a ich obhajcovia v priebehu celého súdneho konania doložili súdu nesmierne množstvo informácií a dôkazov, ktoré podrobne ozrejmovali proces tzv. priznania sa niektorých obžalovaných, pričom niektoré tieto skutočnosti sú uvedené v časti dovolania, ktoré pojednáva o dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Faktom je, že svedkyňa Vozárová všetky svoje výpovede, v ktorých obžalovaných usvedčovala, ihneď opakovane odvolala, pričom uviedla, že v tom čase vôbec nebola v Bratislave ale na vodáckom sústrezení v Revištskom Podzámčí, t.j. cca 180 km od Bratislavy a usvedčovacej výpovedi bola brutálnym spôsobom prinútená. Jej prítomnosť na vodáckom sústrezení potvrdilo 23 svedkov. Svedkyňa tiež uviedla, že vo veci usvedčovala obžalovaných, pretože sa jej vyšetrovatelia vyhrážali, že sama bude trestne stíhaná ako spolupáchatel'. Uviedla, že na výsluchoch jej nadávali a že ju umiestnili do cely predbežného zadržania, z ktorej ju vypustili len vtedy, ak vypovedala tak, ako si to vyšetrovatelia žiadali. Uviedla tiež, že pri výsluchoch jej vyšetrovatelia navodili priebeh deja, výpovede jej prehrávali, a že tomuto nátlaku sa jednoducho nedokázala brániť. Svedkyňa tiež uviedla, že

pokiaľ nevytvrdila tak ako to od nej chceli počuť, že ju oddelili od dieťaťa, ktoré kojila a zadržali ju v cele predbežného zadržania.

Okrem niektorých vynútených priznaní niektorých obžalovaných neexistuje žiadny iný dôkaz, ktorý by priamo alebo nepriamo potvrdil skutkový dej týkajúci sa násilného vniknutia do domu na Varínskej ulici, nútenie poškodenej piť alkohol a následné znásilnenie všetkými obžalovanými. Naopak existuje niekoľko dôkazov, ktoré tejto skutkový dej jednoznačne spochybňujú.

V prvom rade je potrebné spomenúť znalecký posudok znalca MUDr. Patrika Fialu PhD., znalcom z odvetvia súdneho lekárstva a patológie, s ktorým sa odvolací súd odmietol zaoberať. Znalec konštatuje, že pitvou boli zistené dva krvné výroky veľkosti 1,5 a 2 cm nachádzajúce sa na vnútornej ploche hornej tretiny ľavého stehna a na zadnej ploche pravého ramena, čo je možné zo súdnoznaleckého hľadiska hodnotiť ako výrony malého rozsahu, a ako výrony bežné, vzniknuté akoukoľvek inou náhodnou činnosťou, ktoré navyše nie sú charakteristické pre konkrétny úrazový dej, a ktoré jednoznačne nemali súvis s príčinou smrti a ani ostatnými skutočnosťami, ktoré sú znalcom posudzované. Navyše podľa znalca je takmer s istotou vylúčené, aby zistené krvné výrony na tele mŕtvoly vznikli násilnou aktivitou viacerých páchatel'ov a je jednoznačne vylúčené, aby zistené krvné výrony boli jediné znaky násilia po opakovanom násilnom znásilnení. **Keďže na tele mŕtvoly sa nenašli žiadne iné nálezy, podľa znalca je takmer s istotou vylúčené, aby menovaná bola znásilnená spôsobom ako sa uvádza vo výrokoch súdu a prokuratúry, a ako o tom vypovedali niektorí obvinení a svedkyňa.**

Z hľadiska možného alkoholického opojenia nájdenej osoby v čase jej smrti znalec konštatoval, že nájdená osoba v čase smrti nebola ovplyvnená alkoholom. Zistená koncentrácia etylalkoholu v hodnote 0,79 promile je bežným produktom hnilobného procesu. Ide o tzv. hnilobnú novotvorbu alkoholov, ktorá podľa najnovších poznatkov môže dosiahnuť hodnotu 0,5 až 1 promile pri hnilobe mŕtvoly. Keby osobe, ktorej mŕtvoľa bola stotožnená s Ľudmilou Cermanovou požila pred svojou smrťou väčšie množstvo alkoholických nápojov, nález alkoholu v krvi by musel ďaleko viacej presahovať hodnotu 0,79 promile.

Pokiaľ znalecký posudok priamo vyvrátil znásilnenie poškodenej Cermanovej, ako aj jej násilné pitie veľkého množstva alkoholu, svedecké výpovede Tibora Turčana a Anny Turčanovej, ako majiteľov domu na Varínskej ulici, zjavne vyvracajú možnosť uskutočnenia tzv. žúru u nich na dome na Varínskej ulici. Svedkovia totiž vypovedali že obžalovaný Čerman a Andrášik u nich v čase vraždy v podnájme už nebývali, že kľúče od domu riadne odovzdali, a že od 1.6.1976 tam boli ubytované iné nájomníčky. Svedkovia – majitelia domu i podnájomníci – tiež uviedli, že v dome v čase vraždy nezbadali neporiadok, že nespozorovali nijakú zmenu a nemajú vedomosť o tom, že by sa im z kúpeľne niečo stratilo. Naopak, svedkyňa Turčanová vylúčila, že by jej zmizla šnúra na prádlo, ktorou mala mať Cermanová zviazané ruky.

Máme za to že právo obžalovaných na obhajobu bolo zásadným spôsobom zo strany odvolacieho súdu porušené, keď súd odmietol zobrať na vedomie závery znaleckého posudku renomovaného znalca z odvetvia súdneho lekárstva a patológie, ktorého závery jednoznačne svedčia v prospech obžalovaných a navyše, keď znalecké dokazovanie týchto skutočností priamo požadoval NS ČSFR vo svojom zrušujúcom rozsudku z roku 1990, pričom prvostupňový súd toto dokazovanie ignoroval.

A/4. Utopenie poškodenej v piatok, dňa 9.7.1976 v termálnom jazierku, prenesenie mŕtvej poškodenej Cervanovej do potôčika Čierna voda, plávanie mŕtvolvy cca 2 km na miesto, kde bola v stredu, dňa 14.7.1976 nájdená:

K zatajeným dôkazom, ktoré neboli predložené do súdneho spisu, čím došlo k porušeniu práva obhajoby, patrí tiež výpoveď svedka Jána Košíka, ktorý bol zamestnaný ako hrádzový strážnik v n.p. Povodie Dunaja, a ktorý mal za povinnosť na úseku, na ktorom bolo nájdené telo poškodenej, dva krát do týždňa kontrolovať stav hrádzí a kamenných prepádov na rieke Čierna voda. Podľa výpovede tohto svedka, kontroly prevádzal osobne obchôdzkou pozdĺž toku. Svedok dňa 12.7.1976 (t.j. 3 dni po údajnej vražde, ktorá mala byť dňa 9.7.1976) osobne vykonal kontrolu toku rieky Čierna voda od km 21 po km 30, t.j. až za obcou Kráľová pri Senci a počas tejto kontroly nevidel žiadnu mŕtvolu na tomto úseku a ani nevidel plávať vo vode žiadne odevné zvyšky. Hrádzový kontrolór teda 3 dni po vražde a údajnom vhození mŕtvolvy obžalovanými do rieky Čierna voda skontroloval všetky prepady i celý úsek rieky Čierna voda, na ktorom mala údajne mŕtvola plávať, avšak vo vode nenašiel absolútne nič. Odvolací súd sa však stotožnil so zisteným skutkovým stavom tak ako ho zistil súd 1- stupňa, t.j. že poškodenej bola zavraždená večer dňa 9.7.1976, pričom v nočných hodinách bolo jej telo hodené do rieky Čierna voda. Výpoveď hrádzového strážnika Košíka, ktorá sa do tohto skutkového stavu jednoducho nehodila, bola najprv zamlčaná a uložená do archívu a následne, keď bola jej existencia odvolaciemu súdu preukázaná, bola táto výpoveď zo strany odvolacieho súdu odmietnutá a ignorovaná. Napriek tomu predseda senátu odvolacieho súdu bez vykonania dôkazu tento vyhodnotil, avšak len pri ústnom odôvodnení rozsudku, ktoré prečítal dňa 4.12.2006. Do písomného rozsudku však už toto odôvodnenie radšej nedal, zrejme si uvedomujúc nezákonnosť postupu súdu, keď vyhodnocuje dôkazy, ktoré ním neboli vykonané.

V súlade s výpoveďou svedka Košíka a v rozpore s ustáleným skutkovým stavom sú aj závery znaleckého posudku znalca MUDr. Patrika Fialu PhD., ktorý konštatuje, že z hľadiska stupňa hnilyby nájdenej mŕtvolvy, na základe popisovanej farby kože, farby očí, ako aj z iných skutočností (napr. možnosť odňatia prsteňa z ruky mŕtvolvy), nájdená osoba mohla byť vo vode mŕtva maximálne 2-3 dni. Znalec teda ustálil, že mŕtvola musela byť zavraždená 2 až 3 dni pred jej nálezom a nie v piatok 9.7.1976 t.j. 5 dní pred jej nálezom. Znalec pri stanovení tejto doby zohľadnil tiež skutočnosť, že mŕtvola nebola do doby pitvy primerane uskladnená,

t.j. od jej prvej obhliadky pri nájdení 14.7.1976 o 20.00 hod. do 15.7.1976 o 7.00 hod. kedy bola prevezená do Bratislavy na Ústav súdneho lekárstva mohla hniloba nájdenej mŕtvolvy značne pokročiť vzhľadom na počasie v lete a jej neuloženie do chladiaceho boxu.

Vypracovaný znalecký posudok, ktorý odvolací súd odmietol zobrať do úvahy tiež vyvracia súdom ustálený skutkový stav týkajúci sa vhozenia mŕtvolvy do riečky Čierna voda a jej plávanie cca 2 km teda až k miestu kde sa zachytila a bola nájdená. Pokiaľ teda ide o pohyb mŕtvolvy v koryte veľmi plytkej riečky Čierna voda s úplne kamenným dnom, podľa znalca pitevný nález nepotvrďuje plávanie tela v koryte rieky s kamenistým dnom na trase asi 2 km a zachytenie mŕtvolvy na skalách a kameňoch vzhľadom na to, že je možné predpokladať, že by boli na takto dlhej trase vznikli na mŕtvole poškodenia integrity jej povrchu tela. Navyše vzhľadom na to, že mŕtvola bola nájdená v polohe na chrbte, čo nezodpovedá stavu hniloby (v počiatocnom štádiu hniloby mŕtvola pláva v polohe chrbtom hore), je takmer isté, že miestom utopenia, alebo miestom kde sa mŕtvola dostala do rieky Čierna voda, bolo práve miesto jej nálezu. Pripomíname, že tento záver znalca je o to pravdepodobnejší, že v blízkosti nálezu tela mŕtvolvy boli nájdené osobné veci mŕtvej osoby.

Z vyššie uvedených záverov predloženého znaleckého posudku renomovaného znalca z odvetvia súdneho lekárstva a patológie jednoznačne vyplýva, že priebeh skutkového deja trestného činu objektívne nemohol prebehnúť tak, ako bol súdom ustálený, t.j. že nájdená mŕtvola pred svojou smrťou nemohla byť opakovane viac krát znásilnená, že voči nej nemohlo byť vyvíjané násilie, ktoré je bežné pri topení, počas únosu, či počas prevozu k jazierku, že nemohla byť do rieky Čierna voda vhozená na úrovni termálneho jazierka, a mŕtva v koryte rieky plávať viac ako 2 km, že nájdená mŕtvola pred svojou smrťou nemohla požiť väčšie množstvo alkoholických nápojov, že podľa stupňa hniloby mŕtvola musela byť zavraždená 2 až 3 dni pred jej nálezom, t.j. buď v pondelok dňa 12.7.1976, resp. najneskôr v nedeľu dňa 11.7.1976 (t.j. nie v piatok 9.7.1976, ako to ustálil súd vo svojom rozsudku). Všetky tieto skutočnosti sú opätovne jednoznačne v prospech obhajoby obžalovaných, čo odvolací súd opätovne odmietol zobrať do úvahy, čím zásadným spôsobom porušil ich právo na obhajobu.

A/5 Zákonnosť resp. nezákonnosť postupu orgánov činných v prípravnom konaní v roku 1981 z hľadiska rešpektovania práva na účasť obhajcov obžalovaných pri vyšetrovacích úkonoch.

Právo na obhajobu obžalovaných nebolo porušené len tým, že odvolací súd odmietol vyjasniť okolnosti svedčiace v prospech obžalovaných a odmietol tieto okolnosti čo i len zobrať do úvahy, ale aj tým, že o konaní mnohých výsluchov obvinených či svedkov neboli obhajcovia upovedomení, čím bola ich účasť na nich znemožnená. V archíve Ministerstva vnútra SR (nie však v súdnom spise, kde by tento dôkaz mal byť) sa nachádza sťažnosť ustanoveného

obhajcu Dr. Vojtecha Kubála zo dňa 24.6.1981, v ktorej uvádza, že bol obvinenému Kocúrovi riadne ustanovený ako obhajca, avšak nebol upovedomený o výsluchu dňa 16.6.1981 a o výsluchu dňa 18.6.1981. Obhajca vo svojej sťažnosti výslovne píše: „**Ani o jednom z označených vyšetrovacích úkonov som nebol upovedomený. Preto mi bolo znemožnené na týchto sa zúčastniť. Z tohto dôvodu tieto úkony namietam preto, že bolo porušené právo obhajoby obvineného.**“ Za zmienku len stojí, že obidva tieto výsluchy boli ako pre prvostupňové súdy v rokoch 1982 a 2004, tak aj pre odvolacie súdy v rokoch 1983 a 2006 označené ako jednoznačný a zákonný dôkaz o vine obžalovaných! Opätovne pripomíname, že sťažnosť je z roku 1981 a pretože poukazovala na nezákonné praktiky vyšetrovacích orgánov, bola zo spisu protizákonne vyradená a odložená do archívu ministerstva vnútra. Práve na týchto výsluchoch sa obvinený Kocúr na základe neuveriteľného nátlaku a vyhrážok doznal k spáchaniu činu, čo bolo neskôr zo strany obžaloby a aj súdov, ktoré vyniesli rozsudok v neprospech obžalovaných považované za korunný dôkaz spáchania činu obžalovanými. Tento dôkaz bol však vykonaný nezákonne, bez účasti obhajcu a bez zabezpečenia elementárnych obhajobných práv obvineného o čom svedčí aj skutočnosť, že pred začiatkom oboch výsluchov (t.j. výsluchov zo dňa 16.6.1981 a 18.6.1981) vyšetrovatelia obvineného oklamali, že jeho ustanovený obhajca bol o výsluchu upovedomený (čo nie je pravda vzhľadom na obsah sťažnosti obhajcu, ktorá bola odložená do archívu), čím vlastne dosiahli klamstvom jeho súhlas s výsluchom bez prítomnosti obhajcu. Na ďalších výsluchoch dňa 30.6.1981 a 2.7.1981 robených už za prítomnosti obhajcu obvinený spáchanie trestného činu poprel. Neskôr však „vd'aka“ nasadeniu konfidenta do jeho cely, ktorý voči nemu využíval sadistické metódy nátlaku a vd'aka psychickému tlaku, že ak sa neprizná bude popravený, obvinený sa v niektorých výpovediach opäť doznával, avšak nikdy nie na hlavnom pojednávaní pred súdom.

Už len na dokreslenie plastickejšieho vykonštruovania doznávajúcich výpovedí obžalovaného Kocúra uvádzame, že v týchto prvých doznaniach obž. Kocúr vôbec nespomína prítomnosť obžalovaného Beďača a Dubravického na tzv. žúre v dome a na znásilnení, ani ich prítomnosť pri utopení poškodenej Cervanovej, pričom miest tzv. žúru nespomína rodinný dom na Varínskej vo Vrakuni, ale vilu na Slavíne. Keby sa totiž obžalovaný Kocúr doznal dobrovoľne a bez nátlaku určite by si pamätal aj prítomnosť Beďača a Dubravického na znásilnení a vražde, tak ako si to údajne „pamätal“ vo svojich neskorších výpovediach a ako študent, ktorý takmer 3 roky v Bratislave študoval by si určite nepomýlil vilu na Slavíne (tak to uvádzal vo svojich prvých výpovediach) s rodinným domom v Prievoze na Varínskej ulici (ako to uvádzal v neskorších výpovediach). Pritom „**pri hodnotení rozdielnych výpovedí svedka, ktorý o rozhodujúcich skutočnostiach vypovedal vždy inak, súd je vždy povinný všetky tieto výpovede prebrať a odôvodniť, prečo svoje rozhodnutie opiera len o niektorú z rozdielnych výpovedí**“ (Rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 24.3.1970, sp. zn. 7 Tz 84/69 – R 38/70-II). Súd sa však povinnosťou riadne vyhodnotiť dôkazy neriadil, čím v neprospech obžalovaných zasiahol do ich práva na obhajobu.

-

Zhrňujúce stanovisko k dovolaciemu dôvodu „Porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom“:

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, teda zásadným spôsobom a v neprospech obhajoby obžalovaných pochybil, keď **ignoroval** podstatnú časť dôkazov z prípravného konania, ktoré zostali pred súdmi, obžalovanými a ich obhajcami zatajené, hoci o ich existencii mal vedomosť, pričom vychádzal len z niektorých doznaní niektorých obvinených v prípravnom konaní, ktoré doznania vzhľadom na ich samotnú protirečivosť ani nijak neidentifikoval, a z niektorých usvedčujúcich svedeckých výpovedí, z ktorých väčšina bola aj s vysvetlením o nezákonnom nátlaku odvolaná a spochybnená. Napriek tomu skonštatoval, že dôkazy „*ktoré už boli vykonané, a to v rozsahu nevyhnutnom na zistenie skutkového stavu, tvoria ucelenú reťaz preukazujúcu zistený skutkový stav.*“ Pritom pri preukazovaní viny obžalovaného musí platiť, že: „**súhrn nepriamych dôkazov na preukázanie viny obvineného musí tvoriť logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčujú obžalovaného z jeho spáchania, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru.**“ (R 38/68).

Zo všetkých vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že celý skutkový dej spáchania trestného činu, tak ako bol súdom ustálený, je prakticky vo všetkých štádiách tohto skutkového deja spochybnený, pričom existuje nesmierne množstvo vzájomne prepojených dôkazov, ktoré svedčia o nevine obžalovaných, s ktorými sa vďaka nezákonného postupu súdu nikto neoboznámil a tieto nikto pred súdom nevykonal napriek platnej zásade priamosti a ústnosti trestného konania. Tieto dôkazy boli najprv orgánmi činnými v prípravnom konaní riadne a zákonne vykonané v roku 1976 a 1977 a následne v roku 1981 zatajené a v roku 1987 uložené do archívu. Po preukázaní ich existencie boli tieto dôkazy odvolacím súdom úplne ignorované, resp. **dokonca vyhodnotené ako dôkazy, ktoré by nenarušili ucelenú sieť preukazujúcu zistený skutkový stav. Odvolací súd teda vyhodnotil dôkazy, ktoré však sám nikdy nevykonal!!!**

-

Týmto spôsobom teda súd hrubým a závažným spôsobom porušil práva obžalovaných na obhajobu, pričom takéto porušenie práva na obhajobu už konštatovali vo svojich publikovaných rozhodnutiach ako NS SR, tak aj ústavné súdy SR a ČR:

V zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 2To 72/2003, publikovaného Zo súdnej praxe pod č. 31/2006:

„Je porušením práva na obhajobu obžalovaného, ak mu nebolo umožnené oboznámiť sa so všetkým dôkazmi o skutočnostiach, ktoré sa mu kladú za vinu.“

Trestný poriadok v § 89 ods.2 (teraz § 119 ods. 2) jednoznačne určuje, že za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci, ak bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

Podľa § 33 ods. 1 (teraz § 34 ods. 1) Tr. por. má obvinený právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu a k dôkazom i nich.

Podľa § 166 ods. 1 (teraz § 208 ods. 1) Tr. por. má obvinený a jeho obhajca právo oboznámiť sa po skončení vyšetrovania s obsahom celého vyšetrovacieho spisu na preštudovanie.

Zatajením a nepredložením dôkazov, ktoré boli v prípravnom konaní vykonané zákonným spôsobom je zásadným porušením práva na obhajobu a má za následok nezákonnosť konania.

Dôkaz: rozhodnutie NS SR publikované pod č. 31/2004 – Zo súdnej praxe

V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu ČR II. ÚS 173/01 zo dňa 7.1.2004:

„Okolnosť, že finančné orgány nezaradili uskutočnený sporný dôkaz do spisového materiálu, nedali sťažovateľke možnosť sa k nemu vyjadriť a nehodnotili ho vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi, mala reálny vplyv na zistenie skutočného stavu veci a následne na správne právne posúdenie veci do tej miery, že zasiahla do ústavného práva na spravodlivý proces. Súčasná právna úprava nepozná inštitút predbežného výberu dôkazov.

Príslušné orgány nie sú preto oprávnené vykonávať podľa vlastných kritérií predbežnú selekciu dôkazov a upravovať s jej využitím dôkaznú situáciu podľa vlastnej voľby, prípadne z daných dôkazov preferovať tie, ktoré potvrdzujú zvolanú skutkovú verziu.“

Uvedené rozhodnutie ÚS ČR síce reaguje na postup finančných orgánov, avšak záver o neexistencii predbežného výberu dôkazov sa vzťahuje na všetky štátne orgány. Napokon, **taký istý záver vyslovil ÚS ČR aj pre oblasť trestného práva, a to vo svojom rozhodnutí III. ÚS 617/2000 zo dňa 4.10.2001. Vyslovil v ňom zároveň záver, že v ústavne súladnom konaní nemožno opomenutím niektorého z vykonaných dôkazov vziať za preukázanú skutkovú verziu, ktorá v opomenutých a teda nevyhodnotených dôkazoch nemá oporu.**

-

Dôkaz: rozhodnutie Ústavného súdu ČR II. ÚS 173/01 zo dňa 7.1.2004

rozhodnutie Ústavného súdu ČR III. ÚS 617/2000 zo dňa 4.10.2001

Uvedené rozhodnutia ÚS ČR možno v plnom rozsahu vzťahovať aj na trestné konania v SR, keďže ani trestnoprávne predpisy SR predbežnú selekciu dôkazov neumožňujú. Neexistencia predbežného výberu dôkazov oblasti trestného práva vyplýva napr. z nasledovných ustanovení:

Podľa § 166 ods. 1 Tr. poriadku platného do 31.12.2005:

„Ak vyšetrovateľ uzná vyšetrovanie za skončené a jeho výsledky za postačujúce na podanie obžaloby, oboznámi obvineného s výsledkami vyšetrovania, predloží mu vyšetrovacie spisy na preštudovanie a poučí ho o jeho práve navrhnúť doplnenie vyšetrovania.“

Podľa § 176 ods. 1 prvá veta Tr. poriadku platného do 31.12.2005:

„Ak výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd, prokurátor podá obžalobu a pripojí k nej spisy a ich prílohy.“

Podľa § 234 ods. 1 prvá veta a ods. 3 Tr. poriadku platného od 1.1.2006:

„(1) Ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd, prokurátor podá obžalobu príslušnému súdu, pripojí k nej spisy, ich prílohy a dôkazné predmety.

(3) Spis obžaloby obsahuje najmä rozhodnutia orgánov prípravného konania o úkonoch, zápisnicu o výsluchu obvineného, poškodeného, svedka a všetky dôkazy týkajúce sa veci.“

Podľa § 2 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 618/2005 Z.z. o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi:

„Všetky písomnosti, ktoré sa vzťahujú na tú istú vyšetrovanú trestnú vec (podania, zápisnice, záznamy, rozhodnutia a pod.), tvoria vyšetrovací spis, ktorý sa zakladá po prijatí prvého podania vo veci.“

-

Právny poriadok SR teda nepozná inštitút predbežného výberu dôkazov. Príslušné orgány nie sú oprávnené vykonávať podľa vlastných kritérií predbežnú selekciu dôkazov a upravovať s jej využitím dôkaznú situáciu podľa vlastnej voľby, prípadne z daných dôkazov preferovať tie, ktoré potvrdzujú zvolenú skutkovú verziu.

V danom prípade však jednoznačne k predbežnej, z povahy veci dokonca zjavne nezákonnej, selekcii dôkazov došlo, pretože príslušné orgány nezaradili do nášho spisového materiálu dôkazy, ktoré boli zákonným spôsobom vykonané po začatí trestného stíhania v predmetnej trestnej veci.

Dôkaz: Listinné dôkazy uložené v v archíve MV SR v Levoči sa pod číslami F/R-013, inventárna jednotka 289, rok 1976.

1. **Rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom – dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. g, Trestného poriadku**

V zmysle ust. § 89 ods. 3 Trestného poriadku (platného v čase spáchania skutku) platí, že *„dôkaz získaný nezákonným donútením alebo hrozbou takéhoto donútenia sa nesmie použiť*

v konaní s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu použila.“

V zmysle ust. § 91 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku (platného v čase spáchania skutku) platí, že „*K výpovedi alebo k priznaniu nesmie byť obvinený nijakým spôsobom donucovaný a pri výsluchu treba rešpektovať jeho osobnosť. Priznanie obvineného nezavaruje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať a všetkými dosiahnuteľnými dôkazmi overiť všetky okolnosti prípadu.“*

V zmysle rozhodnutia najvyššieho súdu publikovaného v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 38/68 platí, že „Výsluch obvineného je jedným z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku. **Odporuje ale § 91 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku, ak tento výsluch je vykonaný opakovane iba za tým účelom, aby sa ním dosiahlo doznanie obvineného. Obvinený k dooznaniu nesmie byť žiadnym spôsobom donucovaný, teda ani neustále sa opakujúcimi výsluchmi.“**

V tomto trestnom konaní bol obžalovaný Kocúr vypočutý celkom 24 krát, obžalovaný Andrašik len rokoch 1978 –1980 vypovedal asi 30 krát a po jeho zadržaní vypovedal 33 krát. Obžalovaný Lachman bol celkovo vypočutý 17 krát, obžalovaný Čerman 19 krát, obžalovaný Dubravický 8 krát a obžalovaný Beďač 14 krát (neoficiálne, bez spísania zápisnice, dokonca 24 krát). Po oboznámení sa s obsahom všetkých týchto výpovedí je zrejmé, že absolútna väčšina všetkých týchto výsluchov sa robila iba preto, aby sa dosiahlo doznanie obvinených. Obvinení teda neustále sa opakujúcimi výsluchmi boli jednoznačne a tvrdo donucovaní k svojmu dooznaniu, čo v kombinácii so sadistickým terorom nasadených konfidentov v celách a s psychickým terorom niektorých obžalovaných zlomilo natoľko, že sa dooznali k činu, ktorý nikdy nespáchali.

Pri čítaní týchto „doznávajúcich“ výpovedí (Kocúr, Andrašik a Lachman) je jednoznačne zrejmé, že týmito opakujúcimi výpovedami nešlo vyšetrovateľom o zistenie objektívnej pravdy a pravdivých skutkových okolností, ale vždy a výlučne o dosiahnutie dooznania.

Obžalovaný Kocúr: 24 výpovedí z toho:

– prvé tri výpovede zo 16.6. a 2x z 18.6.1981: Obvinený Kocúr bez prítomnosti obhajcu, ktorý nebol oboznámený s termínom výpovedí k trestnému činu doznal, pričom uviedol okolnosti, ktoré následne neboli pojaté do skutkovej vety obžaloby. Inými slovami, jeho

doznanie nekorešpondovalo so skutkovou vetou právoplatného rozsudku. To znamená, že nemohlo ísť o spontánne a pravdivé doznanie, ale o poskytnutie klamlivých informácií. Už po dvoch týždňoch obžalovaný Kocúr vyšetrovateľom vypovedal, že bol psychicky vyčerpaný zo štúdia po štátniciach, že sa pri výsluchu psychicky zlomil, a preto sa priznal k veci, o ktorej som nič nevedel a ktorej som sa ani nedopustil.

– ďalších 5 výpovedí od 30.6. do 21.7.1981: Obžalovaný Kocúr popiera akúkoľvek účasť a zdôvodňuje nepravdivosť svojho priznania. Vyšetrovatelia okamžite vedú všetky výsluchy spôsobom, kde dávajú Kocúrovi otázky, v ktorých mu popisujú, čo ten-ktorý svedok na Kocúra vypovedal (čím ho de facto oboznamujú s konštrukciou budúceho skutku), pričom Kocúr akúkoľvek účasť na konštruovanom skutku popiera.

– ďalších 12 výpovedí od 21.7. do 23.10.1981: Obžalovaný Kocúr (po oboznámení vyšetrovateľmi, kto na neho čo vypovedá a po zhodnotení, že jedinou jeho záchranou pred bude usvedčovať ostatných) zase pristúpil na hru, že sa začal doznávať, avšak vynecháva seba z akejkoľvek aktívnej činnosti na znásilnení a vraždy Ľ. Cervanovej, vinu prehadzuje na spoluobvinených v snahe zachrániť seba.

– ďalšie 3 výpovede od 29.10. do 8.12.1981: Obžalovaný popiera, odvoláva všetky priznania s tým, že už nikdy nepristúpi na túto hru vyšetrovateľov.

Obžalovaný Andrašík: cca 30 výpovedí z rokov 1978-1980 pričom od 21.6. do 23.6.1978 bol aj zadržaný v CPZ a

31 výpovedí po vznesení obvinenia:

– prvých 20 výpovedí od 16.6.1981 do 25.8.1981: Kategoricke odmietal akúkoľvek svoju participáciu na danom prípade. Všetky výsluchy sú vedené výlučne spôsobom, kde Andrašík dostáva od vyšetrovateľov otázky, v ktorých mu popisujú, čo ten-ktorý svedok a spoluobvinený Kocúr proti nemu vypovedal (čím ho takisto oboznamujú s konštrukciou budúceho skutku), pričom Andrašík razantne akúkoľvek účasť na konštruovanom skutku popiera. Všetkých 20 výsluchov nesmerovalo k ničomu inému, iba za každú cenu zdeptať obvineného (trpezlivým oboznamovaním, že všetci hádžu vinu len na neho a bude to on, kto bude nakoniec popravený) a tým vynútenie priznania od obžalovaného Andrašíka

– ďalších 10 výsluchov od 27.8. do 8.12.1981: Zlomený obžalovaný Andrašík iba upresňuje niektoré skutočnosti tak, aby zapadali do celkového deja, resp. do ostatných tzv. usvedčujúcich alebo priznávajúcich sa výpovedí, pričom sa ani raz nepriznal on k

akémukoľvek aktívne konaniu. Následne vysvetlil, že pristúpil na túto hru v snahe záchrániť si vlastnú kožu, čiže keď niekto má dostať trest smrti, nech to nie je on.

– výsluch dňa 8.12.1981: Obžalovaný Andrašik ozrejmil pohnútky, ktoré ho viedli k nepravdivému sebaobviňovaniu a obviňovaniu iných nevinných ľudí.

Obžalovaný Lachman: 23.6.1981 bol zadržaný ako svedok – vypočutý

25. a 26.6.1981 zadržaný ako svedok a vypočutý

29.6.1981 zadržaný a zase vypočutý ako svedok

6.7.1981 vzaný do väzby a obvinený

Obžalovaný Lachman bol **vypočutý ako obvinený 17-krát**

– prvých 6 výpovedí od 6.7. do 30.7.1981: Obvinený Lachmann sa absolútne dištancuje od akéhokoľvek skutku, avšak z jeho výpovedí je zrejmé, že je, resp. bude ochotný spolupracovať.

– ďalších 11 výpovedí od 30.7.1981 do 8.12.1981: Začal spoluobvinených usvedčovať (s výnimkou seba) za prísľub, že pokiaľ bude usvedčovať až do právoplatného rozsudku, nebude odsúdený za vraždu. Lachmann sľub splnil, orgány činné v trestnom konaní (pokiaľ máme veriť obžalovanému Lachmanovi) splnili svoj sľub tiež, aspoň podľa právoplatného rozsudku z rokov 1982 a 2004.

Vážený senát dovolacieho súdu, pri vyššie uvedenom súhrne výpovedí tzv. doznávajúcich sa obžalovaných nejde o hodnotenie týchto výpovedí z pohľadu ich pravdivosti či hodnovernosti, ale výlučne o posúdenie, či tak častým opakovaním výpovedí u obžalovaných, ktorí tvrdili, že so skutkom nemajú nič spoločné, neboli tieto vedené výlučne v snahe získať ich doznanie. Najmä ak väčšina ich výpovedí smerovala výlučne na ich povinnosť reagovať na otázky vyšetrovateľov, ktorými ich informovali o tom, čo na nich ten-ktorý svedok či spoluobvinený povedal.

Záverom dovolania si dovoľujeme navyše uviesť, že po vynesení rozsudku odvolacím súdom sa objavil d'alsí nepriamy dôkaz, ktorý narúša tzv. ucelenú reťaz dôkazov ustálených súdom, a ktorý svedčí o pravdivosti tvrdení obžalovaných o tom, že trestný čin, z ktorého boli obvinení a obžalovaní nikdy nespáchali. Štyria z obžalovaných, t.j. obž. Beďač, Čerman, Lachman a Dubravický sa dobrovoľne podrobili testu na počítačovom polygrafe, ktorý realizoval pán Patrik T. Coffey, uznávaný odborník s vyše 30 ročnou praxou a licenciou v tejto oblasti, ktorý je v súčasnosti inštruktorom Akadémie polygrafickej vedy v USA. Tento uznávaný expert tiež už niekoľko rokov školí počítačových examinátorov v Národnom bezpečnostnom úrade na Slovensku. Obžalovaní sa podrobili testu na najmodernejšom digitálnom polygrafe, ktorého záznamy šli priamo do počítača na spracovanie digitalizovaných dát, pričom prístroj u obžalovaných snímal tepovú frekvenciu, dýchanie, zmenu elektrického odporu alebo vodivosti kože a zmeny krvného tlaku. Výsledok testu bol u všetkých štyroch obžalovaných úplne jednoznačný: na opakované otázky o tom, či spáchali trestný čin znásilnenia a vraždy poškodenej Ľudmily Cervanovej obžalovaní odpovedali „nie“, pričom počítač vyhodnotil všetky ich odpovede nasledovne: NEBOLO IDENTIFIKOVANÉ KLAMSTVO.

V zmysle § 89 ods. 2 Trestného poriadku platí, že „za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť k objasneniu veci“ Počítačový polygraf sa ako dôležitý podporný dôkaz bežne využíva v krajinách ako USA, Kanada, Japonsko, Izrael, Mexiko a pod. , pričom aj v Slovenskej republike tento prístroj bežne využívajú na bezpečnostné preverky tri najdôležitejšie bezpečnostné inštitúcie SR: Národný bezpečnostný úrad, Slovenská informačná služba a Policajný zbor SR. Máme za to, že výsledok testu na počítačovom polygrafe je jednoznačne možné hodnotiť ako dôkaz v trestnom konaní vedenom v Slovenskej republike. Je to dôkaz, ktorý v spojení s inými podpornými dôkazmi môže svedčiť o nevine obžalovaných. Je to dôkaz, ktorý je, podľa odborných štúdií v USA v zahraničí, ako aj na Slovensku, kde sa tento prístroj bežne využíva, presný na 90% až 95%. Toto číslo je tak vysoké, že pravdepodobnosť, že by počítačový polygraf dokázali oklamať všetci štyria zo štyroch testovaných sa prakticky rovná nule.

Všetky dôkazy, na ktoré sa v našom dovolaní odvolávame a ktoré preukazujú vyššie uvedené skutočnosti, sa nachádzajú v súdnom spise. V prípade potreby ich kedykoľvek na výzvu dovolacieho senátu doložíme ako prílohu k tomuto dovolaniu:

Vzhľadom na vyššie uvedené žiadame dovolací súd, aby rozhodol v zmysle petitu nášho dovolania.

V Bratislave dňa 30.7.2007

Ing. František Čerman

Ing. Pavel Beďač

Ing. Miloš Kocúr

Stanislav Dúbravický

Juraj Lachmann